ל) פסחים סא. עח: ע"ש, לו) פטרוים שנו. עלו. על. ל. ירוש' פסחים פ"ה ה"ג, (ג) [פסחים שם יומא לט: גא: יבמות מ. שבועות יד. מנחות יט:]

מכילתא בא פ"ג, ד) פסחים

פ: תוס' פסחים פ"ו ה"ה, תר'

ש. עוט שפטיט פין זה זה, זה נויר פ"ו ה"ג, תו' מנחות פ"ק ה"ה, ס) נויר סג: [פסחים פ" פלו: ירוש' פסחים פ"ז ה"ז, וו' נויר פיט ה"ב, ו) פסחים

פ: ירוש׳ פסחים ונזיר שם,

ו) פסחים נוז: יומא ז. מנחות כה.

ות"כ ויקרא נדבה פ"ד ה"ט, ת"ל פסחים סא., ט) נזיר נז., ז) זבים פ"א מ"ו, ל) יומא ו

.ש"ש

הגהות הב"ח

(א) גם' לא מקשי נמי מיהא אית

כל"ל ותיבת נתי נמחק: (ב) רש"י ד"ה מפני וכו' קרבנות נזיר טמא שתי תורים: (ג) ד"ה

שינויי נוסחאות

א] המצוה וכשר כל"ל (ש"ח): ב] גי' ש"מ אמר רב אשי וכי לא מקשי נמי אית להו כו':

ג] בכי"מ נוסף קשיא: ד] בכי"ל

ת"ש מפני כרי: הן ל"ל טמא

וג ש בובני בו . וון על טמא (גליוו): ו] ולחולה ולוקן כנ״ל (ש״מ): ז] נ״ל גבי (*ש״מ): ח] דמוקמי (רא״מ): פן קס״ד

ל מרצה על האין הציץ מרצה על טומאת הגוף כו' (ש"מ): י] ל"ל

טומאת הגוף כרי (ש"ח: י) כ"ל כליגי אדוקני (ש"מ: יא) פליגי אדוקני דרום דרוא מוקים כל"ל (שחכ"ח: יב) טמא מת (ש"ח: יג) אם תמצא לומר דילפי כל"ל (ש"מ: יד] דוקני (שמכ"ח: כל"ל (ש"מ: יד) דוקני (שמכ"ח:

מון תיכת אפירכא אינו מוכו.

בין מיכנו אפיז כא מיכן מוכן. וי"ל דר"ל שיכולין לפרוך מסיפל (גל' קח"י בקיצור): מז] להו טומאת התהום דהילכתא כוי

כל"ל (ש"ח). ובל"ק מוחק כל התיבות שבסוגריים: יו] ל"ל

התיכות שבסוגליים. יזן לייל דבעלים (ש"ח): יחן חייא בכהן בטומאת כו' ואינו מרצה ביחיד כו' כל"ל ול"ג התיכות

שבסוגרים (ש"ח). ועי' פ"מ: ים] תיכות של י"ג נמחק (ש"ח.

וכ״ה ברש״ם. וע׳ נמפרשים

שמקיימים הגירסא. ור' אות כא:

שתקייתים הגירסת. ולי חות כח. כ] התהום דזיבה (ש"ח): כא] שחיטה, ואפילו אמר לן

לאחר שחיטה ראיתי בה*"ע*

לאחר שחיטה ראיתי בה"ש של י"ג הג בעינן כוי לכ"ל של י"ג בעינן כוי לכ"ל (צ"ס): כבן ל"ל בטומאת (ש"ח): כבן ל"ל בו ביום (ש"ח): כבן ב"ל בו ביום (ש"ח): המדצה בצבור איריו וי"ל כוי (ש"ח): וע"י בל"ל, כ"ק, כ"ק, כ"ק, כ"ק המדצה איריו. וח"ג נקקר"ל גר' וקשה על פי" המדצה איריו. וחינם בצבור ע"י" מהא דשמעתין בכהן מ"ס הול. ועש"ג: כהן כ"ח מולל. ועש"ג: בצבור הוא לא הותרה טומאת

בצבור דהא לא הותרה טומאת

בצבור דהא לא הותרה טומאת שרץ. כן חובל גליון בשם ליק. לכל לימל. והלש"ק מוחק מה שלפוגליים: כון ל"ל שני (ציק): כון ל"ל ולר (ציק) וברום. וע" גלי קה"י מתנלה זה. וע" גלי קה"י שמנלה זה. ומו" גלי קה" שמנלה זה. ומו" אל "ה".

מתכנת הא דכחו עם עם עם ב כתב דסיום דברי החוס' קשה לעמוד עליהם, עש"ב: בה] מכאן ואילך הוא קטע אחר בכ"י, אלא שבד' דשיכי אהדדי,

ול"ע בזה וגם בתוכן הדברים

דלהלו שאינם ברורים כ"ל:

ם חבג מ

םו א מיי׳ פ״ב מהל׳ קרבן

פסח הלכה א:

פסח הנכם ח. בת מיי פ"ד שם הל"ב ופ"ו שם הלי"ב ופ"ד מהל' ביאת מקדש הל' וז ופ"ו

מהל׳ מירות הלכה טו:

מהילי מרות הכנה פיין סמ ד מייי פיין מהלי מירות הלכה יח:

לפי אכלו. הראוי לאכילה תכוסו עליו דהיינו שחיטה: במכסת. לשון מנין כמו מכסת ערכך (ויקרא כז): ואיתקש אוכלין למנויין. מה מנויין מעכבי אף אוכלים מעכבי אי שאם שחטו לטמאים ולערלים וחולה ח וזקן שאין יכולין לאכול כזית פסול ואפי׳ הן מנויין דהא לפי

אכלו בהאי קרא כתיב לגבי ז מנויין: וכי לה מקשי נמי. וסברי טמה מת משלח הרבנותיו בדיעבד אית להו הך פירכא גופא דפרכינן לעיל אמילתייהו דמוקמינן הו מתניתין בכהן טמא שרך אבל כהן טמא מת הליך מרלה דהא מודה מיהא דלכתחילה אמר רחמנא טמא מת ידחה לשני וטמא שרן המרינן לעיל דשוחטין עליו לכתחילה: ומה במקום כו' בעלים. יחיד: מיתיבי. לזקני דרום: מפני שאמרו. משנה היא בכילד לולין (פסחים דף פ:) שהנזיר ועושה פסח כו'. קס"ד יו החי טומאת הגוף בבעלים קאמר ולהכי נהט נזיר ועושה פסח דחילו שחר קרבנות אין טומאת בעלים פסול בהן אבל עושה פסח אכילתו מעכבא ונזיר נמי כשנטמא במת שסתר נזירותו ולריך לחזור ולמנות כדכתיב (במדבר ח וכי ימות מת עליו וגו' ואין ראוי לקרבנות תגלחתו עד שיטהר ויביא תחילה קרבנות (כ) נזירות טומאתו שתי תורים ואשם וימנה את מירתו ואחר כך יביא קרבנות נזירות טהרה וקתני אין הליץ מרלה בדיעבד: אלמא נטמאו כו׳. כלומר אם שלח קרבנו ושחטו וזרקו עליו לא נפטר מפסח שני: הכי נמי. דמרלה ליץ: כגון שנטמא כהן בשרץ. כדתנן טמא פסול ואוקימנא בשרץ ותנן נזיר ועושה פסח וה"ה לכל קרבנות יחיד. והא דנקט הני משום סיפא נקט דבעי מיתני נטמא טומאת התהום הרי זה מרלה וכי גמירי היתר טומאת התהום בנזיר ועושה פסח גמירי לה בכילד לולין וטומאת התהום טומאת ספה והתם מפרש איזוהי טומאת התהום

כו' והילכתא גמירי לה דהותרה בנזיר ועושה פסח כדאמרי' בכילד לולין [פסחים דף פא:]: לא אמרו. דהותרה טומאת התהום במיר ועושה פסח אלא בטומאת המת בלבד: מאי לאו למעוטי טומאת התהום דשרץ. דלא הותרה ומק"ו לא אתיא שאין דנין ק"ו מהלכה ש: טומחת התהום דויבה. כגון רחה בין השמשות ספק כולה מן היום או כולה מן הלילה ואין כאן אלא ראייה אחת ספק חליה מן היום וחליה מן הלילה והוי לה כשתי ראיות דוב מטמא בימים ובראיות יי והך טומאת התהום הוא דממעט משום דחמירא דיולאה עליו מגופו: דבעי רמי בר חמא. בכילד לולין [שם]: כהן המרלה בקרבנוחיהן. של נזיר ועושה פסח הותרה לו טומאת התהום אם נטמא בה: והא ז הכא בכהן אוקמא לה. לרישא דקתני אין הליך מרלה על טומאת הגוף ועלה קתני נטמא טומאת התהום הרי זה מרלה: דרמי בר חמה פליג או הוא. אדוקני דרום הוא מוקים לההיא בטומאת בעלים וסבירא (ג) דאין יחיד טמא מת משלח קרבנותיו דחכילת פסחים מעכב: סא שמע. תיובתה לרמי בר חמה: ונשא אהרן. בליץ כתיב: את עון הקדשים. פסול קרבנות ירלה בליץ: 40

שימה מקובצת

מקום שנממאו בעלים במת כו'. מימה דדיו לגלו מן הדין להיות כנדון בסוף דינא, מה בעלים לכתחלה לא מרלה לה דינדל תרלה אף כהן בדיעבד מרלה, והשתא לא קשה מידי דהא דמרלה ביחיד קשה מידי ההם דמרנה ביחיד דקאמרי דיעבד דוקא קאמרי, וי"ל דלפי מה שפ" הר"מ (נעל כב: ד"ה מקום) ניחא דפי דלא בא משום ילפותא גמור כי אם לסתור סברא דוקני דרום, הילכך לא שייך למימר לא דיו ולא שום פירכא כיוו דאיו זה נת דיו זנת שום פיינם כון זמן זמן מחל מלח מחירת בכרים בעלמת (מפון מהריפ): במאי אילימא בשומאת שרץ בו'. מימה היאך מתוקמת בטומאת שרן הלא נזיר לינו (מעכבו)

ן מעוכבן מלשלח הרבטחיו בשביל טומאת שרץ דבטיר כחיב וכי ימות מת עליו בפתע פתאום וכו' (במדבר ו. ט) [סותר] ומביא הרבן טומאה אבל בטומאת ינושיבן ומעמות קפנתי הפביר שתוחה של ך בפור מהדים יותו מו שכיו בחוש שתחום זה (מחדה את שוקה) וחכיו קרק שתחום הכל שכך אינו מרוח למימר) ששמטו עליו בשביעי שלו, שהרי הוא סומר כל נוירמו ואינו מגיא קרבן מגרוח למימר ן בינים ובני ה ואחיים מונה כל נוירמו בטהרה ומגיא קרבן מגלחמו, נוחרין כבר עבר הרבה ימים דלא היי שביעי שלו. וליכא למימר קרבן מורמה קלאת מביא ששם ושרי מורים וקאתר אם הביא בשביעי שלו דאינו נפטר דאינו להביאם קאלא ביום) שמיני, הא ודאי ליוח את לכלו משבכת בקרבנות, מידי דחום אשאר קרבטת שאין אכילה פוסלת רק בפסח ונזירות טהרה דגלי קרא. ונראה דמשכחת שביעי בנזיר כגון שנטמא לאחר (מלא שתונה בנזירותו) [מלאות ימי טירוסו) ונטמא הודם הבאת הרבטמיו דאינו סותר אלא מונה ז' ימים וונאכל) ומביא הרבו תגלחת דטהרתו בשמיני. ועל זה ואמרו אם הביא בשביעי ים מירושן השנות מירוש הפכוש קרפשר יו של שלו של המירוש החדרים המירוש המירוש של המירוש של מירוש של המירוש המירוש באין המירוש של של המירוש במירוש במור כמו בפסק ותחרים: ה**דשר בשאי עסקיון בעון שובשא בהן בייי**ו, ומ"ח לא יתוקס לקני דרום, איתו א המירוש ה

לפי אכלו למצוה ולעכובי לא יוהתניא

יבמכסת נפשות מלמד אשאין הפסח נשחם יבמכסת אלא למנוייו שחמו שלא למנוייו יכול יהא כעובר על המצוה אי הלמוד לומר תכוסו הכתוב שנה עליו לעכב ואיתקש אוכלין למנויין זקני דרום לא מקשי וכי ם לא מקשי נמי (6) מהא נמי אית להו פירכא ומה במקום שנטמאו בעלים בשרץ שמשלחין קרבנותיהם לכתחילה כהן שנטמא בשרץ אינו מרצה מקום שנממאו בעלים במת שאין משלחין קרבנותיהן לכתחילה כהן שנטמא במת אינו דין שאינו מרצה מיתיבים סימפני שאמרו נזיר ועושה פסח הציץ מרצה על מומאת דם ואיז הציץ מרצה על מומאת הגוף במאי אילימא במומאת שרץ האמרת שוחמין וזורקין על מומאת ₪ שרץ אלא מומאת מת וקתני אין הציץ מרצה אלמא נטמאו בעלים במת אין משלחין קרבנותיהם לא אי דאיממו בעלים במת ה"נ הכא במאי עסקינן כגון שנטמא כהן בשרץ אי הכי אימא סיפא ניממא מומאת התהום הציץ מרצה הא תני רבי חייא ילא יאמרו מומאת התהום אלא למת בלבד יילא למת למעומי מאי לאו למעומי מומאת התהום דשרץ לא למעומי מומאת התהום דזיבה ואלא הא ידבעי רמי בר חמא כהן המרצה בקרבנותיהם הותרה לו טומא' התהום או לא הותרה לו מומאת התהום תפשום דשומאת התהום הותרה לו דהא הכא בכהן קיימינא דרמי בר חמא ודאי פליגי תא שמע יונשא אהרן את עון הקדשי' יוכי איזהו עון נושא²

הכא נמי נייתי ק"ו ליפוק מהיקשא ועוד קשה היכי יליף טמא שרץ דיחיד בק"ו מטמא מת דיחיד הא טמא בו גופיה דיחיד יליף על ידי מתוך וכי האי גוונא חשיב בבנין אב בפרק איזהו מקומן (לקמן דף נא.) דקאמר לן בדם כשר הואיל ולן כשר באימורין ודבר הלמד בבנין אב אינו חוזר ומלמד בהל

וחומר וי"ל דבעיא היא באיזהו מקומן והכא אם יו נאמר דילפי׳ האמר ועוד י"ל דהאי מתוך אינו בבנין אב דאי הוי בבנין אב א״כ יאכל ביחיד כבליבור: זקבי דרום לא מקשי. חקני דרום תנאי הוו ופליגי אמתני׳ דתמיד נשחט (פסחים דף סא.) דתנן השוחט לערלים ולטמאים פסול אי נמי סבירא להו כר' נתן ולית להו הא דקאמר הש"ס בכילד לולין (שם דף עח:) דמודה ר' נתן היכא דגברא לא חזי: מפני שאמרו נזיר ועושה פסח. אע"ג דפרשי זקני דו דרום תנחי היא אפירכא ביו דסיפא סמיך דנטמא טומאת התהום מרלה ודכולי עלמא אית להון בו טומאת התהום מרלה) דהילכתא גמירי לה כדאיתא פרק כילד לולין (פסחים פ:) וכן ברייתא דר׳ חייא לא אמרו טומאת התהום אלא למת בלבד דפריך מינה התם לרצי יוסי: אלא במומאת מת בבעלים יו וקתני אין הציץ מרצה. וקשיא לוקני, דרום דאתרו איש איש לתצוה: לא דמעומי מומאת התהום דויבה. ול"ת מ"מ קשיא ברייתא דר' חייא דלא אמרו טומאת התהום אלא למת בלבד הא איטמי כהן טומאה ידועה לא מרצי ותירן ה"ר חיים דמיירי במת בשביעי והוי כטומאת שרך דשוחטין וזורקין ולא מרצי משום דמכפרין כמתכפרין והשתא חמיר בשביעי דלא מרצי וטמא מת בראשון מרלי והיינו טעמא

דבשביעי יכול לעשות בטהרה על ידי

שליח וחזי למיכל לאורתא אבל בראשון

לא אפשר לתקנו ולעשותו בטהרה לכך בדיעבד כשר ומיירי ברייתא דר' חייא יחו [בטומאת התהום דאי איטמי] כהן בטומאת ודאי של שרץ או במת בשביעי שלו אינו מרלה ביחיד אפי' בדיעבד (שהרי אינו מרלה בליבור בתמיד) דהא מכפרין כמתכפרין וליבור טמאי שרץ או בשביעי של מח לא עבדי בטומאה אלא שולחים קרבנותיהם על ידי טהורין כיון דחזו לאורתא אבל בטומאת התהום מרצה כהן ביחיד אבל בבעלים לא מתוקמא ברייתה דר׳ חייה דכיון דשוחטין חורקין על טמחי שרץ ושולחים קרבנותיהם ביד טהורים איזה רילוי ליך שייך וגם טומאת התהום נמי לא שריא להו למיעבד אינהו גופייהו כיון דשוחטין וזורקין עליהן ומלו למיעבד ע"י טהורין ועוד יש לפרש דמיירי בכהן שקיבל הדם בטומאת התהום דמת שמרלה לכתחילה לזרוק ולא מהדרי׳ אטהורין אפי׳ איכא כהן טהור הא טומאה ידועה לא מרצה לכתחילה אלא מהדרינן אטהורין דטומאה דחויה היא בליבור י וכי האי גוונא לריך לפרש בפרק כילד לולין (שם פא.) דבעי התם כהן המרלה בתמיד הותרה לו טומאת התהום או לא הותרה ומאי קמיבעיא ליה הא קיימא לן במועדו אפי׳ בטומאה אלא אי יכול לזרוק בטומאה לכחחילה קמיבעיא ליה כדפרישית ואפי׳ איכא טהורין: מומאת התהום

דויבה. פ״ה כגון ראה בין השמשות של י״ג יש ספק כולה מן היום או מן הלילה ואין כאן אלא ראייה אחת ספק חליה מן היום וחליה מן הלילה ויש כאן שתי ראיות דוב מטמא בימים ובראיות וקשה דבפרק כילד לולין (ג"ז שם) לא מלי משכח לרבי יוסי טומאת התהום כו ולימא כי האי גוונא ונראה לי ברו״ך דבעינן שהספק לא יהא נודע עד לאחר שחיטה כיאו ואם אמרו לו לאחר שחיטה ראית בין השמשות סוף יום שלשה עשר הא בעינן טומאת בו התהום שלא יהא אחד מכיר בסוף העולם לכך בעי התם בשלמא לרבנן משכחת לה דשחטו על זב בשביעי שלו דשוחטין וזורקין על טמא שרץ ואח"כ ראה וסותר אבל לר' יוסי דאמר מקצת היום ככולו ומכאן ולהבא מטמא ולא סתר מידי [היכי משכחת ליה] ורבינו הקשה לימא שראה לפני שחיטה ושחטו עליו וחזר הזב וראה שניה דסחר אפי׳ לר׳ יוסי ולריך למנות שבעה דוב תלוי בראיות וליכא לא תחילת היום בטהרה ולא סוף היום ולדידי אתי שפיר דכיון דראה בלפרא מיד היה ספק אולי יראה עוד ביום 🖘 והוי כנודע הספק קודם שחיטה ורבינו מתרץ בזה דכיון דראייה ראשונה אינה מטמאה במשא [זכים פ״א מ״א] א״כ מועיל לו מה ששחטו וזרקו עליו אע״ג דראייה שנייה מנטרפת לראשונה לחייבו מנין שבעה מכל מקום לעולם היה קרוי טמא שרץ בשעת עשיית הקרבן וגם אחר כן לא פקע שמו וילא ידי פסחו וקשה על פירושו ביו משמעתין (כהן המרלה בליבור בהו היא) וי"ל כגון שראה אחת בי"ג וטבל והעריב שמשו ושחט למחר הפסח ואחרי כן ראה שנייה ומלטרפת ואין זה קרוי נודע הספק קודם שחיטה כיון שטהור גמור בשעת שחיטה וליכא למימר אולי יראה לשני בו ימים ומלטרפין דלר׳ בו יוסי אינה מלטרפת לראשונה. ברו״ך:

תורה אור השלם

1. וְאָם יְמְעֵט הַבַּיִּת מִהְיוֹת מָשֶּׁה וְלָפָח הוּא וּשְׁבֵנוֹ הַקְּרב אֶל בֵּיתוֹ בְּמָכְסִת וְּבָּשׁת אִישׁ לפי אַכלו תַכסו על השה:

י.....על מֵצֵח אַהֶרן וְנְשָׂא .2 יקרישו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְּכָל מַתְּנַת אֲשֶׁר יִקּרְאֵל לְכָל מַתְּנַת יִקְּדִּישׁוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מַתְּנַת קָרְשִׁיהָם וְתָּיָה עַל מִצְחוּ הָּמִיד לרצון להם לפני יהוה:

. י שמות כח. לח

מוסף רש"י

הציץ מרצה על טומאת דם. ומגלמתו כשכה ומותר לשמות יין ולטמח למתים ואין הציץ מרצה על טומאת הגוף. ואם (טמח) [נטמא] בעת הבאת קרבנותיו סותר את הכל: לא אמרו פותנד מת הככ: לא אמרד טומאת התהום אלא במת בלבד. זכל שזר טומאות קפק לא הותכו: כהן המרצה בקרבנותיהם. דמיר ועושה פסח, הותרה לו טומאת התהום. פפק, החתרה נו טותמת ההחם. אם נטמא גופו בפפק טומאה, וקרפן ימיד אינו דוחה שבת וטומאה (פטחים פ:) את עון הקדשים. פסול הקרבן יכשיר וירלה ואינו מכפר על האוכלין אומו טמא, דעון הקדשים כתיב ולא עון הכהנים (שם טו:). ואיו לומר שיכפר על עון הכהן שהקריב טמח. שהרי עון הקדשים נאמר ולא עון המקריבים, הא אינו מרצה אלא להכשיר ההרבו (שמות כח לח) וכי ליטכעי הקנק (שנוחו בוז דוו) בי איזהו עון גושא. איזה פסול הוא מכשיר (פסחים מים). איזה עון יארע בקרבן שיהא הלין מרלה עליו שיהא כשר (יומא ז.):

שימה מקובצת (המשך) כו׳ פיי בשרן והא תנא ר׳ חייא כו׳

(הר"פ): לאו למעומי מומאת התהום דשרץ. תימה לדדייק מסיפה מיקשי מגוף הברייתה דרבי מיקשה מגוף הברייתה דרבי הייה דקתני לה אמרו טומאת התהום אלה למת בלבד, משמע דוקה בטומאת התהום אבל בטומאה ידועה לא מרצה, אלמא בנטמאו בעלים במת אין משלחין קרבנותיהן. ואי בטומאת כהן קאי כמו ברישא דאוקמית דמרצה לכתחילה אלא למת בלבד אבל בטומאה ידועה אינו מרצה לכתחילה בפותמה יושם מים ממים בפותמה אבל בדיעבד מרלה שפיר, ובטומאת כהן מיירי והוי כמו זקני דרום. וקשה דא"כ משמע דטומאת התהום מרלה לכתחילה קאמר, ובפסח שני קאמר דוקא דיעבד גבי מי שישב על האבן, עשה שום עבודה אבל הך מיירי בכהן למעוטי טומאה ידועה דדוקא בטומאת התהום מרלה בדיעבד בטונתת התהום תרנה בדעבד לרוק בחומו כהן ולח מהדריען שטחורים ואפי איכא כהן אחר טיבור, אבל בטונתאה דיונים לא מרצה בטומאה אף לאחר שקיבל דם בטומאה לבור אלא מהדריען שטחורים: לאו לשעושי שומאת אטחורים: לאו לשעושי שומאת התחום דשרץ. פיי וח"כ היכי תני סיפל נטמל טומלת התחום הליך מרלה דבע"כ היינו טומלת התחום הלוך דהל רישל וסיפל בחד גווני סיא. והג"הן וקשה בחן לי על זה דהא אוקמינן מילחל דר׳ חייל במת ובשרך איכ הוי שפיר דומיל דרישל, וגם א״כ הוי שפיר דומיל דרישל, וגם התלמוד מתחילה לא היה מקשה לאו למעוטי טומאת המהום דשרן (אלמא) [אלא] משום דא"כ לא מתוחמת (דשרד) ורישתו בטומתת שרן דלא הוי רישא דומיא דסיפא לא [ליכא] למעוטי טומאת י ג, אבל מחני מחוקמא : ג, אבל מחני מחוקמא : שרן הוי רישא דומיא דסיפא. אבל

מה שהקשה רבינו פרץ ז"ל דלה הוי רישה דומיה דסיפה. לה השיה דחין לחוש מן הדיות הם יהיה סותר (דריש כלל) והרישה) כשלחתרו למעוטי טומהת מה המקשה רבינו פרן זייג דמה היר הימש דומים הקיפת, מ קשיה דמין נמוש מן הדיוק מם יהיה סומר (דרים כנגן והרישמן הפסמתרו ממעורי טוממם.
המהום דובה מעמיד אותו בצעלים, אזהו הדיות אין לחוץ אם (אל) יהיה דומיא דרישל. י"ל בכון ב שובאת התחום דיובר. זה לשון הרב רבינו פרן
זייל, פי רש"א "זיל בטן ראה בין השמשות כרי עד חב מעמא בראיות בימינים ושמים לעומאת שבשה בדאמריי (מנילה דף 20 שמים לעומאה ושלשה לקרפן,
רלעטין) נולעטין) כהן מקריב איירי בשמעמין. ול"י דטומאת החהום משמע דלבסוף מעברר הדבר ובכה"ג לא מתברר הדבר יותר מבחמילה בשעם טומאה.
אלא כ"ל בדמפרש החם כגון בשביעי שלו ולאחר שהביא קרבטחיו של נזירות ראה וסתר דוהו טומאת התחהום שנתברר לבסוף, אבל בשעת שהביא קרבטחיה טור ועושה פסח לא היה יודע אם יראה יומים. ומיירי ע"ב בפעלים דאי בכהן לא היה נכנס בעזרה אם היה זב ואפילו בעל ב" ראיות דהא ממוסר הערב שמש וכ"ש בזב בעל שלש ראיות דהא מחופר כפרה, וא"ר אפילו קודם שראה איך היה נכנס מתחלה להקריב קרבנות בעזרה. והך דר" חייא לא היו דומיא דרישא דהא אוקמינא רישא בכהן שנטמא והך דר" חייא איירי בבעלים, ואל תממה על זה דהא בלאו הכי נמי לא הוי דומיא דרישא ממש דהא אוקמינא רישא בטומאת שרך ומילמיה דרבי חייא איירי במת, והמם אפרי בדיעבד אין הליך מרלה כדפרי, ובמילמא דר" חייא היו אפרי לכתחילה. כך פרי מורי (ע"כן: תוד"ה זקני דרום בו' ופליני אמתנ" כו' דרגן לערלים ולשמאים פסול. ע" בהשמטות בסוף המסכת: